

Néma a dal, hangos a háború...
Zokog a folyó, gyászol a faág,
Máshol él a lány, máshol a fiú.

Az első nap a rombolás érkezett,
Szekereken járta be a réteket,
Repülőkkel tépte le a lombtetőt,
Fegyverekkel házainkba belelőtt.

A lövedékek gyors zaja közben
Az An-khanh-i ifjak
Árkokba éles karókat raknak,
Hogy az ellenség árokba vesszen,
Hogy a bitangok hada megálljon,
Anyjukat védik, hazát és házat,
Kiáltás harsan,
Felkelők hullnak, réten vér árad,
Gonoszok roppant bandája ordít,
Újra meg újra ölni akarnak,
De várják őket a Thanh fivérek,
A két ifjú hős, egyik se hátrál,
Hat csatasor hullámszik a harcban,
Diedal vár a hat csatasorra.
Huy és Hué, az An-khanh-i ifjak,
Megkergettek egy egész hadosztályt.
A rét halott felkelőket gyászol.
Nem rémítette őket repülő,
Se füsttengerré változó mező,
Megtették, amit a haza kívánt...
Fiúk, hová lett a régi idő,
Amikor még lilán nyílott a bang lang-virág!

ANH THO

ALKONYAT

Ösvény kanyarog a hegy oldalán,
Egyik rengeteg a másik után.
Az égbolt kékje már lilába fordul —
Csillagokkal beszél a délután.

A sziklák között egy árnyék lebeg,
Nevetés csendül a folyó felett.
Emlékek: öreg hegyek, régi dombok —
Az estből egy hajfonat integet.

HUY CAN

VÉGET ÉR A SZÁNTÁS

A folyón lila alkony gőzölög.
A mező szürke ködökkel teli.
Vállamat érik szinte a rögök —
Az éj a barázdákat férceli.

A por elült, a napnak vége lett.
Virágos rétnek látom az eget.
Ökröm vezetem a bokrok között,
fáradt árnyékunk lassan lépeget.

Kisfiam a házból elem szalad.
Kutyánk ugat, egyre nyugtalanabb.
Az éj a földhöz köti az eget.
Sötét van, messze még a pirkadat.

MA THE VINH

TAVASZ

Tavaszi föld felett téli ég
A szürke szél csontjainkba vág
Erdő mélyén madár énekel
Elalszanak az állatok is

Zivatarral ébred a tavasz
Lányok rigót úznek a fűvön
Kizöldülnek a hegyen a fák
S a háztetők színe vérvörös